

פרשת וישב-חנוכה

השגחה פרטית

וגמליהם נושאים נכאת צורי ולוט

רש"י ד"ה וגמליהם נושאים וגו'. כותב למה פרסם הכתוב את משאם של אורחת הישמעאלים (שקנו את יוסף לעבד), להודיע מתן שכרן של צדיקים, שאין דרכן של ערביים לשאת אלא נפט ועטרן שריחן רע, ולזה נודמנו בשמים, שלא יזוק מריח רע:

אנו רואים שיוסף נגזר עליו על שאמר על אחיו שמזלזלים בבני השפחות (בני בלהה וזילפה) לקרותם עבדים נגנש להימכר לעבד אבל שיריח ריח רע דבר זה לא נגזר עליו וממלא לא יגרם לו דבר כזה שיריח ריח רע של נפט, כיון שמה שנגזר על האדם יקבל, מה שלא נגזר לא יענש, הכל בהשגחה פרטית.

הרמב"ם כותב שאחד מיי"ג עיקרים הוא שהקב"ה מצוי ומשגיח והוא מדבר בעובדה שיש בהשגחה פרטית של הקב"ה על הכל. ומדויקת הלשון של הי"ג עיקרים "שהקב"ה נמצא ומשגיח". ר"ל: יש בורא עולם, והוא נמצא תמיד, וגם משגיח על העולם באופן קבוע. וכל הדברים כולם, מאורעות הזמן, בכל מכל כל, מכוונים בהשגחה פרטית מלמעלה.

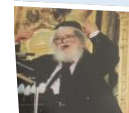
כתב רבנו אשר בס' 'אורחות חיים' (אות כו) בזה"ל: "לבטוח בה' בכל לבבך ולהאמין בהשגחתו הפרטית, ובזה תקיים בלבבך הייחוד השלם בהאמין בו כי ענינו משוטטות בכל הארץ וענינו על כל דרכי איש ובוחן לב וחוקר כליות.

בספר 'שומר אמונים' ח"ב (השגחה פרטית סימן טז). ציין דוגמאות אחדות מן החיים להבהרת יתר. אפילו הפסד פרוטה אחת, נלכל בהשגחה עליונה בלי שיעור. וכל מיני צער קטן, אפילו כל שהוא, הכל נגזר מהשמים, ואפי' עגלה טעונה תבן וקש, שנראה כדבר קל ולא נחשב, ונפל ממנה בדרך והתפורר קצת פה קצת שם, זה ג"כ בהשגחה עליונה, ויש מי שיודע למה עליו ליפול, איזה מהם ייפול, היאך ייפול ועל איזה מקום ייפול. וכן עלים הנושרים מן האילן הם במנין מדוקדק וההשגחה עליהם גלית איזה עלה ייפול ראשון ואיזה עשירי, ועל כמה מהם ידרסו בני אדם, ואיזה מן העלים יישאר על העץ - עתים יש בעלים ניצוצין ונשמות מגולגלות וזה הוא תיקונם, כמובא בדברי רבנו האר"י ז"ל - וכן איזה פרי תאכלנו התולעת, ואיזה מתוקן למאכל כל אדם, ואיזה מהם ראוי לצדיקים ועובדי ה'. אלא שהשגחת הבורא, הרחמן, מתמקדת באדם ביתר שאת ויותר מתמקדת בישראל ויותר מהכל בצדיקיו ובחסידיו, שהשגחתו עליהם בהסברת פנים, בצהלה ובשמחה, בעינא פקיחא עלילאה.

הגור"ז מבריסק זצוק"ל הגאון רבי יצחק זאב (בן הגאון רבי חיים סולובייצ'יק מבריסק) היה רגיל תמיד לומר שהכל מתחיל בהשגחה פרטית מלמעלה, ואם הצליח האדם לסגל לעצמו מצוות ומעשים טובים ולמצוא בהם חן בעיני הקב"ה, הרי ניתן לקבוע בוודאות, שממילא הוא כבר מסתדר עם בני אדם. שגורה תמיד הייתה בפיו האמרה: "העיקר, מה יגידו בשמים!" והוכיח דבריו ממה שלמדנו בפרשת יעקב ועשו: שכשחזר יעקב מלבן הארמי, נפגש עם המלאך, שרו של עשו וניצחו ואז אמר המלאך ליעקב: "ישראל שמך. כי שרית עם א-לוהים ועם אנשים ותוכל". ופרש"י: א-לוהים זה המלאך, ואנשים זה עשו, ותוכל להם. וקשה, כי הרי עדיין לא פגש את אחיו, עשו הרשע, אלא רק לאחר מכן, וכיצד אפשר לומר שאמר לו: "כי שרית" בהתייחס לעשו הרשע, שעדיין אפילו לא נפגשו? אלא מכאן רואים, שהעיקר הוא להסתדר עם מי שבשמים, עיי' קיום מצוותיו, הבאות לידי ביטוי בתורתו ואז ממילא יסתדר עם כל אדם. כעת, משניצח את שרו של עשו, ממילא כבר תש כוחו של עשו הרשע ואינו יכול לפגוע בו. לכן השתמש המלאך בנוסח הזה, ללמד שהדבר כבר עשוי, ולרמוז שכאילו כבר ניצח יעקב בפועל גם את עשו.

מסופר ב'הליכות והנהגות' (דף מח) שהחזו"א סיפר לסטייפלר זצוק"ל, שבזמן שהיה ברוסיה חש על עצמו בעליל שהושגח בפרטיות. הקוזקים היו מסתובבים ברחובות ותופסים בני אדם לצבא, שכל באיה לא ישובו. ובעת ההיא כשהצטרף החזו"א איש פעם לצבא לרחוב, הבחין לפתע שהרחוב שורץ שוטרים, שהקיפו את העברים והיה זה אך לפלא שלא הבחינו בו כלל, ונדמה כמו הוכו בעטורים. מאוחר יותר סיפר החזו"א, שהייתה מונחת אז בראשו כל מסכת עירובין ועל ידי זה לא הסיח מחשבתו כלל ועיקר מבורא עולם וניצל מהם

כתב רבנו החפץ חיים (בספר "שם עולם" פרק ג), שכל ענייני צער המזדמנים לאדם, אפילו הוא מושפל עיי' שמחריפים ומגדפים אותו, הכל מדוד מן השמים על פי מידת עונותיו. אלא שמגולגלין חובה עיי' חייב. וכן אם היכוהו, אפי' במזיד, הוא ג"כ בהשגחה מלמעלה. כמו שמצאנו בדוד, שקיללו שמעי בן גרא והשיב דוד: "ה' אמר לו קלל". כל זאת עושה השי"ת לטובת האדם, לכפרת עונותיו עיי' העלבון, ואין צריך ליתן לבו כלל להשיב לחמורפ.

. אדרבא, יודה על שהזמין לו דבר שעל ידיו יכפרו עונותיו. עכתי"ד על דרך זו מבאר "החינוך" (מצוה רמא) מה שציוותה התורה באומרה: "לא תקום ולא תיטור", שכל מה שעובר על האדם, מטוב עד רע, הוא מאת השי"ת ואין ולא יהיה מקרה בעולם בלתי רצון השי"ת. לכן אין טעם וסיבה לנקום מחרו, לפי שהוא בשה"כ כלי ביד השם ואינו פועל מעצמו כלום. והוסיף (במצוה רמב) דבר פלא: שאפי' בלב לא נקפיד ולא נזכור מה שציער לנו אחד מישראל. והוא נראה דבר קשה מאוד. אבל קל מאוד למאמין, שיודע שהכל מאתו, יתברך, בלבד כי אין עוד מלבדו.

מסופר על חייל שהציל חייל אחר שלא הכירו והתברר שהחייל שהציל אמו רצתה להפיל אותו ומי ששכנע אותה לא להפילו היא האמא של החייל שניצל שלא הייתה הכירות בניהם מעולם. במלחמת "עמוד ענן" התקיימה שבע ברכות בבניין ובדיוק אז נפל טיל על בלונגי גז וגרם לאש לבעור ואז חזיו פגע בצנור מים וגרם לפיצוץ וכיבה את השריפה

הקב"ה ביטל את עלילת הרופאים של סטאלין

מסופר על הרב יצחק זילבר זצ"ל בסיפור חייו "להשאר יהודי" (עמ' 206 ירושלים תשס"ח) שהיה יהודי שומר מצוות ברוסיה הקומוניסטית תחת ממשלת סטלין שיי"ו, ובחירוף נפש ובעקשנות לא התואר, שמר את מצוות התורה ואת השבת, חרף היסורים והעונשים שהענישוהו. באותם ימים סטלין חפץ להפטר מכל היהודים, ולכן העליל שהרופאים היהודים תלמדו נגד העם הרוסי, ובמזיד קבעו אבחנות רפואיות מוטעות, וריפאו באופן לקוי שורה של אישים צבאיים ופוליטיים, על מנת לגרום למוות. ויצר תעמולה תקשורתית אנטישמית, "חשיפות תקשורתיות" נולדו חדשים לבקרים, על רופאים יהודיים נוספים, והמשטרה דאגה להוציא "הודאות" מאת ה"נאשמים", כך שהאנטישמיות גתה לגבהי רוממים, ולבסוף הוחלט על משפט פומבי לרופאים, שתוצאותיו היו ברורות, תליית הרופאים בכזר האדומה, והגליה לסיביר לכל היהודים, דהיינו הוצאה להורג לכל היהודים. בתנאים, במקומות מגורים ומקומות עבודה, החלו הוועדים השונים להכין רשימות יהודים, שלא לדלג חלילה על איש, מפני הגירוש. היה זה ערב משפט הרופאים, באותה עת ערב פורים תשי"ג הרב זילבר זצ"ל היה במאסר במחנה עבודה בסיביר, לכבוד החג תפס שיחה עם מספר אסירים יהודים, וסיפר להם את סיפור המגילה, שכהיום הזה בעבר נאאלנו מהמן וכו', ושאל חפץ ה' ללאולנו, כך נעשה. אחד מהאסירים השיבו בכעס, השוטה אתה, ראה כולנו במחנה כפיה זה שנית, ועתה כל היהודים ברוסיה נידונים למיתה בגלל סטלין, ואתה מדבר על א-להים שיכול להצילנו, איפה א-להים שאתה מדבר עליו, למה הוא לא עושה דבר. והרי זילבר השיבו מעומק ליבו באמונה שלמה ובהחלטיות, שאם ה' ירצה יצילנו. ומה יפה לסיים את הסיפור [האמיתי והמודהים] שבאותו ערב אף שסטלין היה בריא כשור, אירע לו אירוע מוחי חמור, וכעבור שלושה ימים נפח נשמתו, והתבטלה הגזירה, כן יאבדו כל אויבך השם. ברם גם אם הסיפור לא

הכשת נחש שהצילה. "אותו יהודי הלך לטייל במקום פתוח, ולמגירת הלב הכיח אותו נחש ארסי. הוא הרגיש שכל העולם מסתובב סביבו לפני שהוא מתמוטט על מקומו, ולכן אמר ברגע האחרון התרגש ואמר: 'הקב"ה, תציל אותי, ואני אתן סעודת הודיה במירון', ומיד לאחר מכן התמוטט והובהל לבית חולים, שם שכב מחוסר הכרה במשך מספר ימים. אך בניסי ניסים הצליחו לייצב את מצבו, וכעבור כשבועיים יצא מבית חולים על שתי רגליו. "בבית חולים נערכו לו כמה בדיקות, ולאחר שהגיעו התוצאות התקשר האישה אל הרופא שטיפל בו, והרופא, במקום להשמיע את התוצאות של הבדיקות, הורה לו שייקח רכב ויגיע אל ביתו שברמת גן. "האישה היה די מבוהל, אבל הרופא הרגיע אותו כי לא מדובר במשהו קשה, אלא אדרבה, במשהו משמח. בו במקום לקח האישה מונית ונסע אל ביתו הרופא. ה קיבל את פניו בהתרגשות רבה והציג לפניו צילום פנימי. האישה, שאין לו יד ורגל ברפואה, לא הבין בכלל כיצד מסתכלים בצילום רנטגן, ולכן היה הרופא לעזר לו הרואה לו גוש שחור בצילום. "הגוש הזה שאתה רואה כאן, הסביר לו הרופא, זהו בעצם גידול הרסני שפעל בריאות שלך, והיית בסכנת חיים מוחשית לא היו נותנים לך חודש ימים. אך למרבה הנס הארסי של הנחש שכנס בך שרף את הגידול והותיר את הריאות שלך נקיות, וכך הייתה לך נפשך לשלל". הגה"צ הוסיף וסיפר: "הרופא הזה לא היה דתי, אבל כשראה את תוצאות הצילום, הוא היה כל כך נסער ואמר שאומנם איננו אדם דתי, אבל בגלל סיפור ההשגחה שראה, מקבל הוא על עצמו להקפיד מעתה על מצווה אחת". "לא כולם זוכים לראות את הדברים", הטעים הגה"צ רבי אלימלך לשוומני לקחו, "לא כולם זוכים לראות איך ה'מכות' שהם מקבלים נועדו בעצם לטובתם, אבל הסיפור הזה יכול ללמד ולהראות דרך, כיצד הקב"ה משגיח על כל ברואי, ומזמין להם ישועה גם כשהם לא יודעים על כך".

החנוכה והספרי הקודש שהק.ג.ב לא ראו

הרחובות היו ריקים מתמיד, אנשים בודדים נראו פוסעים ברחובות. תקופת האימה של השלטון הסובייטי בעיצומה - ימי מסך הברזל. די היה בפעולה חשודה, או אמירה תמימה כדי לשלוח אנשים לכל חייהם למחנות הריכוז שבסיביר. סוכני הקג'ב הסתובבו ברחובות והטילו את אימתם על האזרחים. אנשים היו מכוּנסים בעצמם, חיים בצל הדפיקות של סוכני הקג'ב. יהודים תמיד היו יעד מועדף להלשנות, חיפושים וחקירות. חיי היהודים היו קשים מתמיד והיו רצופים בסבל מתמשך. באותו יום, נר ראשון של חנוכה, חזר אלכסנדר [מלכודת] מעבודתו בבית החרושת המקומי ופנה לעבר הארון הכבד. בעיניו נוצצות ובסיפוק שלא חש כבר זמן רב, פנה להזיז את ארון הספרים הכבד ממקומו, כדי להוציא את החנוכיה הקטנה ממקומה, ואת ספרי הקודש שהצליח להשיג בעמל רב בשוק השחור. הוא הניח את הספרים על השולחן וחשב לעצמו היכן להניח את חנוכיית הפח. האם מאחורי הווילונות הגדולים והכהים, או מאחורי הדלת הסגורה על מנעול וברחה. החנוכיה עמדה על השולחן כשנעוצים בה שני נרות מוכנים להדלקה, ואז נשמעו בדלת דפיקות עזות, לפתוח מיד, !!!" נשמעה ההוראה מאחורי הדלת. אלכסנדר קפא על מקומו באימה, הוא אלו דפיקותיהם הגוססות של חוקרי הקג'ב. שהלמו בדלת בפראות. הוא ניגש לדלת כששיניו נוקשות ברעד. העונש על החזקת כל ספר מהספרים שעל השולחן עמד על חמש שנות מאסר, בתוספת החזקת החנוכיה יכול העונש להגיע למאסר עולם עם עבודת פרך בסיביר... החוקרים לא היו צריכים להתאמץ כדי לתפור תיק נאה למדחפן... על פעילות אנטי סובייטית עויינת... החיפוש החל, כשלמעשה לא היה מה לחפש, הכול היה מונח על השולחן בצורה גלויה לעין. ספרים אחרים, חנוכיה מוכנה להדלקה, אלכסנדר הרגיש את לבו הולם באימה. סיביר נראתה לו קרובה מתמיד, הוא כבר ראה את עצמו מושלך לאחר ממחנות הריכוז הידועים לשמצה... הסוכנים פנו לעבר הארונות והחלו לחפש שם מוצנים מפלילים. הם השליכו את תכולת הארון על השולחן. הספרים כוסו בשכבת מצעי מיטה בהירים, והפולשים המשיכו לחטט במגירות תוך שהם משליכים בגסות חפצים וכלי בית לעבר השולחן. בסיום החיפוש בארונות היה השולחן מכוסה בערמה גבוהה של חפצים שקברו תחתיהם את הממצאים המרשיעים. הם המשיכו לחפש בוצף כשהם ממטירים צעקות ואיומים על ראשו של אלכסנדר המפוחד, ועקרו את קורות העץ מרצפת החדר, פרמו את שמיכות הפוך הכבדות, וביתר את בטנות המעילים. הם הגיעו גם למדף הסתר, המסווה ששימש כמחבוא לספרי הקודש. המדף היה עכשיו ריק לחלוטין, לאחר שעות של חיפושים, עזבו הסוכנים את הבית בטרקט דלת, מבלי למצוא מאומה. בני הזוג ישוב על כסאותיהם, כמשתוקים. ליבם סירב להאמין לנס שהתרחש בביתם. עברה עוד שעה ארוכה עד שהעוז לקום ממקומם ולגשת להדלקת הנרות. הם נגשו לעבר החנוכיה, הוציאו אותה מערמות הבגדים והתכוננו להדליק את הנרות, כשלפתע נשמעו שוב דפיקות בדלת. פניהם חוורו באימה, "הסוף המר הגיע, "חשבו לעצמם", סוכני הקג'ב, הבחינו בחנוכיה

והחליטו לתפוס אותנו" על חם 'בשעת ההדלקה. "הדפיקות התגברו והם ניגשו לפתוח את הדלת בשיניים נוקשות. פתח עמד קצין קג'ב בכיר. הם זיהו אותו היטב וליבם פעם בעצמה, היה זה הקצין שהוביל את החיפוש בביתם. הוא נכנס פנימה, ששפף את ידיו מהקור החודר ואמר: "אני מבין שאתם פוחדים ממני, הייתי כאן לא מזמן. מיד כשנכנסתי הבחנתי בחנוכיה הניצבת על השולחן, אבל יחד עמה הבחנתי בעובדה מוזרה. תבריי בצוות החיפוש אל הבחינו בה כלל! משום מה החלטתי שלא להעיר את תשומת ליבם לעובדה. ולתדהמתי, אף ראיתי כיצד הם חולפים לידה עשרות פעמים, ואינם נגישים אליה, אינם רואים לא את החנוכיה ולא את הספרים! ההתרגשות פעמה בלבי, הרגשתי שיד השגחה אחרי לך, ולי כיהודי. הנרות התוקעים בחנוכיה, החזירו אותי עשרות שנים אחורנית, לבית אבא, להדלקת הנרות של חנוכה שעליה אבא היה מברך בניגון שכעת מתנגן בלבי, אני רוצה לשמוע אותו שנית... להתחבר לעבר, להיזכר בבית אבא, לזכור שלמרות הייתי קומוניסט, אני יהודי ובו לעם נחור. בבקשה מכם, הרשו לי לא להצטרף אליכם להדלקת נרות החנוכה..." אלכסנדר קם בשתיקה, התקרב לעברה של החנוכיה. הדליק את הנגור ובידו: "שעשה נסים לאבותינו, בימים ההם... בזמן הזה. "הוא הרגיש כיצד לבו עולה על גדותיו. נס החנוכה התרחש פעמים, פעם אחת בהיעלמות החנוכיה מעיני הסוכנים ופעם שנייה - בפך השמן הטחור שבלביו של יהודי, הניצוץ נדלק והאיר את נשמתו מחדש. הוא הרגיש שהברכה הזאת חורבה במוחד עברו, בימים ההם, בזמן הזה... דמעות עמדו בעיניו של הקצין, אמנם הוא היה שם, אבל הוא גם היה כעת בית אבא... נזכר בהדלקת הנרות, במנגינה ששר אבא אתי מעוז צור, 'בלביבות שאימא הייתה מכינה. הוא הרגיש שאור הנרות הללו הצית את האור שנשמתו מחדש. האור שהאיר את הבית היה גדול מתמיד, החנוכיה הקטנה והנרות שדלקו בה, האירו את אור הניצחון של נשמה יהודית על המגף הסובייטי מתוך יגל ליבי

בזכות הדלקת נרות חנוכה בשמחה ובתיקונה ניצל מהשוודים
מעשה ביהודי ירא שמיים ברוסיה הלבנה. היה לאותו יהודי עגלה וסוס. לצורך פרנסתו הוא היה הולך מכפר לכפר, קונה ומוכר מה ש'יתברך' הזמין לו. הוא השתדל מאוד להגיע לביתו לפני שבת. הוא היה לוקח איתו בקבוק יין מכיוון שחשש שמא לא תהיה לו ברירה והוא יאלץ לעשות את השבת במקום שבו מתגוררים גויים בלבד. הוא היה לוקח איתו נרות גדולים בתוך ארגו זכוכית בחג חנוכה. בכל מקום שהיה, כאשר החשיך היום והגיע זמן ההדלקה הוא היה מדליק שם נרות חנוכה. פעמים רבות קרה שהגיע זמן הדלקת נרות חנוכה כשהוא בדרך מכפר לכפר ועדיין לא הגיע למקום ישוב. הוא היה יורד לשדה, מתפלל מנחה וערבית, לובש בגדי שבת, לוקח את ארון הזכוכית, מניח אותו על אבן אחת ומדליק את הנרות. אחרי הדלקת נרות חנוכה הוא היה רוקד בשמחה, שר ואומר: "יכש שאני מדליק נר מצווה נר חנוכה, כך הקב"ה יזכני לבנים תלמידי חכמים." כך היה מנהגו כל חייו. פעם אחת בילל רביעי של חנוכה הוא היה בשדה. באותו יום ירד שלג כך מאוד. כשהגיע זמן ערבית, הוא ירד מהעגלה והתפלל תפילות ערבית. אחרי התפילה, כשהגיע זמן הדלקת נרות חנוכה, הוא לבש בגדי שבת כמנהגו, לקח את ארון נר חנוכה, כך הקב"ה יזכני לבנים תלמידי חכמים. "יכך היה מנהגו כל חייו. פעם אחת בילל רביעי של חנוכה הוא היה בשדה. באותו יום ירד שלג כך מאוד. כשהגיע זמן ערבית, הוא ירד מהעגלה והתפלל תפילות ערבית. אחרי הדלקת נרות חנוכה, הוא לבש בגדי שבת כמנהגו, לקח את ארון הזכוכית, הדליק את נרות חנוכה בברכה בקול רם שש ושמה, והתחיל לרקוד. לפתע הלשון שודדים עמדו מולו ואקדחם בידיהם. הם כמובן שדדו את סכפ. הם לא השתפקו בכך. לאחר מכן הם אמרו לו שהם עומדים להרוג אותו. כשראו את בגדיו היפים הם אמרו לו שיפשוט אותם כדי שלא יותלכו בדם והם

והם יוכלו לקחת אותם. היהודי ראה שאין לו כל אפשרות להימלט מהם בדרך הטבע והבין שהגיע קיצו. הוא חשב על אשתו ובניו, וביקש מהשוודים שיתנו לו זמן להתוודע. למרות שלא מתוודים בחנוכה, מכיוון שהוא הולך למות הרי שאין לו ברירה ולפתות מות אחר יודיו. השוודים לא הסכימו. הוא עוד לא הספיק לפשוט את מעילו העליון, ופתאום נשמעה צעקה: "ידיים למעלה." עשרה חיילים הגיעו עם אקדחים בידיהם. השוודים ראו כי יש עשרה חיילים ואילו הם רק שלושה שוודים והם לא יצליחו מולם לכן הם היו מוכרחים להרים את ידיהם למעלה. החיילים תפשו את השוודים וכבלו אותם. כשראו את היהודי בוכה, שללו אותו: "מה קרה?" היהודי סיפר את כל מה שהיה והחיילים השיבו לו את כספו... היהודי ביקש להבין כיצד היה נס ישועתי. התברר שאותו יהודי היה קרוב לכפר של דוכס אחד. הדוכסים ברוסיה נוהגים לצאת לציד שכשירוד שלג. הדוכס יצא לצוד עם החיילים באותו היום והם התאחרו בשדה. לפתע ראו מרחוק נרות דולקים באמצע השדה. גם הכלבים שהיו איתם התחילו לרוץ לכיוון האור. הדוכס אמר לחיילים: "מה זה האור שאנחנו רואים מרחוק? בטח יש שם שוודים. עכשיו כנראה הם מחלקים את השלל ביניהם. צאו וראו אבל בזהירות." כך החיילים הגיעו למקום שבו היה אותו יהודי. אחרי שהם ראו את השוודים הם תפסו אותם ושחררו את היהודי. למחרת, אותו יהודי חלם שנגלה אליו דמות זוהרת ומפלאה. הדמות אמרה לו: "אני מתיתיהו בן יוחנן כהן גדול. דע לך כי אתם עשרה חיילים שבאו להציל אותך, הגיעו בזכות שהייתם מקיים תמיד מצוות נר חנוכה בשמחה בתיקונה. לכן נשלחו לך דיוקא עשרה חיילים כנגד עשרה נרות שהדלקת מתחילת ימי החנוכה עד הלילה הזה)... מעובד מתוך אהבת חיים

התפלל בהדלקת נרות חנוכה שיזכה לחזור בתשובה שלמה

מספר בעל המעשה" כשהייתי בחור צעיר וסיימתי את לימודי בתיכון, לא ידעתי עדיין לאן פני מעודות. באותה תקופה גרנו בחו"ל. אימי רצתה שאמשיך ללמוד באוניברסיטה, ואתה תהיה רופא גדול - אמרה בחיוך. גם אבי רצה שאמשיך בלימודי, ואתן לך הכול, אבל אני רוצה שתשקיע עצמך בלימודים, תלמד משפטים ותהיה שופט מפורסם, ...כך אמר לי אבא. אולם, אני הייתי מלא מרץ ולא רציתי ללמוד לא רפואה ולא משפטים, הטיולים ברחבי העולם קרצו לי יותר מהלימודים המייגעים באוניברסיטה... באותם ימים לא הכרתי את היהדות, הורי היו רחוקים מכל ריח של תורה ויהדות. בעודי מתלבט מה אעשה בחופשה הארוכה, הציע לי חבר לצטרף אלי לטיול מעניין ב'ארץ ישראל'. הוא הראה לי מפות, צילומים ותמונות צבע נפלאות. זוהי ארץ נפלאה, ואנחנו חייבים לראות אותה ולנשום את האוויר המיוחד שבה, "אמר בקול רגש. השתכנעתי, עוד באותו יום ארזתי את חפצי וקניתי כרטיס טיסה, וכעבור ארבעה ימים המראנו יחד אל ארץ הקודש. היה זה הטיול היפה שערכת מעודי, טיולנו ולא ידענו שבעה...אולם יותר מכל נמשכתי לירושלים. את השבת הראשונה, עשינו ברובע היהודי עם קבוצה גדולה של תיירים כמנו. היתה זו שבת מיוחדת במינה, אפילו שעדיין לא ידעתי מאומה על קדושת השבת וייחודה. בליל שבת ירדנו לכותל, כולם היו לבושים חגיגי, ואור מיוחד על פניהם. רחבת הכותל היתה מלאה מתפללים, קול שירה וריקודים, בליל מנגינות ונוסחאות תפילות ותשבחות, הקסימו אותי וגרמו לי התרגשות עצמרת. זהו מקום קדוש מאוד - הרגשתי בחוש. בחור ישיבה חביב פנה אלי והזמין אותי לסיוד בשיבתו את סעודות השבת, הסכמתי ויחדיו צעדנו לישיבת אור שמח. הייתה זו השבת הראשונה בחיי. שולחן השבת, הזמירות, פניהם הקורנות של הרבנים והשמחה הטבעית, המאכלים הערבים ודברי התורה המתוקים - שבו אותי בקסמם, היתה זו שבת מרוממת. כשיצאה השבת, קצת נעצבתי, קשה היה לי להיפרד משבת קודש, אולם חברי החדש מהישיבה לא עזב אותי: "הישאר איתנו כאן ותכיר עולם חדש שלא הכרת עד כה - שיכנע אותי. התלבטתי, חברי הפציר בי לעזוב הכול ולשוב הביתה, אולם הזיכרונות המתוקים מהשבת המרוממת, היו חדים ומשכנעים, נפרדתי מחברי ונשארתי בישיבה. דברים רבים וחדשים שמעתי בעת שהותי בישיבה, שאלתי שאלות רבות וקיבלתי תשובות". לאט לאט, בסבלנות, פסיעה אחר פסיעה - "עודד אותי הרב, אולם כמעט התיאשתי... קשה לי לקיים את המצוות, איני זוכר מה מותר ומה אסור, ...אמרת לי לרב בקול בוכים, הייתי שבור, כי בשכלי הבנתי שהאמת והצדק טמונים בדרך החדשה ומה מאוד רציתי להתקרב. התחל עם מצווה אחת, ולפי הכלל והידוע מצווה גוררת מצווה 'תמשך עד שתזכה להיות בעל תשובה אמיתי - "אמר לי הרב בקול מעודד. באיזו מצווה אבחר, "שאלתי. והתחיל ישיעו עיניו על קדושה וסייעו לך לעמוד בדרך הנכונה...". ואכן, עוד באותו יום קיבלתי זוג תפילין מהודרות. בכל בוקר הנחתי תפילין...אולם עדיין ליבי נותר אטום ויבש... ואז הגיעו ימי החנוכה, נר ראשון של חנוכה, חנוכיות רבות קישטו את חלונות הישיבה. גם אני הדלקתי נר חנוכה, ובדמעות ורוחות ביקשתי מהקב"ה שיפתח את ליבי וידירכני בדרך הנכונה. לאחר ההדלקה חשתי שחרחרות קלה, צעדתי לאיטי אל המיטה וביקשתי רק לשון, תרדמה עזה נפלתי עלי. לפתע כאב נורא צרב את פני, חשתי בעירה חמה ושורפת, פקחתי את עיניי בבהלה, עשן סמיך אפף אותי, הייתי כולי בוער. !הצילו!!! צעקתי בשארית כוחותיי מנסה להימלט מהלהבות. איבדתי את הכרתי, התעוררתי בבית"ח כשפני תבושות לגמרי. מוטי חברי סיפר לי על השריפה הגדולה": נר החנוכה התלקח והצית את השמיכה, החדר כולו נשרף. בינסי ניסים יצלת, וגם זוג התפילין החדשות שלך ניצלו ללא פגע, רק הן נותרו מהשריפה...". דמעות נקוו בעיני, נס היה לי! חברי הגיש לי את שקית התפילין, אימצתי אותה בחום אל שפתי. כעבור שבוע שוחררתי מביה"ח כשצלקת גדולה מעטרת את לחיי הימנית, אך יחד עם זאת - תודה לה 'יתברך' - נפתחו מעיינות הרגש אצלי, הפכתי ליהודי המאמין באמונה שלימה בבורא העולם. שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה !!! [עלו פרפרת]

הרב שטיינמן שמח מאד על קנית הלולבים ובירך את סוחר

הרב יצחק לוינשטיין סיפר כי כל שנה הוא נשלח על ידי מרן הגאון הרב אהרון יהודה לייב שטיינמן זצ"ל, על מנת שיבחר לו את האתרוג הנאה והטוב ביותר. "הייתי בוחר למרן הרב שטיינמן את האתרוג המהודר ביותר שמצאתי. כשהייתי מגיש אותו לרב, מרן הרב שטיינמן היה בוחן אותו. לאחר מכן היה מבקש את האתרוג ללא הרף ופותח בריקוד של ממש על הזכות העצומה בקיום מצוות ארבעת המינים". יום אחד כאשר נגשת לי בחור לרבינו לולב יפה ומהודר, הגעתי אל סוחר לולבים שהיו נראים מושלמים. כל כך התפעלתי מאיכותם ויפיים וביקשתי ממנו שיבוא עם כמה לולבים אל ביתו של מרן הרב שטיינמן. הצדיק התפעל והתלהב כל כך מהלולבים היפים ובחר לו כמה". "מרב שמחתו העצומה של הרב, הוא פנה אל הסוחר ואמר לו דבר שלא היינו רגילים לראות אצל הרב: 'סוחר יקר, שימחת אותי כל כך. אנא אמור לי מה אתה רוצה בחיים?'. הסוחר קפץ על ההזדמנות והשיב: 'אני מבקש שהרב יברך את הבן שלי. הוא כבר בגיל מבוגר ועדיין לא זכה למצוא את איוווג'. מרן הרב שטיינמן ברגשי דבקות ושמחה ברכו שיזכה בקרוב לראות בחפצת בנו. שנה לאחר מכן הסוחר התקשר אל ר' יצחק לוינשטיין ואמר לו: 'אתה יכול להגיע לקחת למרן הרב שטיינמן איזה לולב שתראה בחינם. הרב כבר שילם לי בשנה האחרונה. הבן שהיה מעוכב כבר שנים התחתן בזכות הברכה של הרב" [דרשו]

כמה עלי להודות לה' על החסדים שגמל איתי.

פעמים אין ספור בכה הרב שטיינמן: "כמה עלי להודות לה' על החסדים שגמל איתי. על הספרים שזיכני להוציא לאור, ויש בה הערות נכונות ודברי התעוררות. מה אענה לו כשישאל מה השבתי לו על כל הטובה שעשה עמי?!" -- הרגיע נכדו: "ראש הישיבה מרבה כבוד שמים, מגיע לכל מקום, נושא דברי חזק"--- בכיו גבר: "על זה גופא צריך אני להודות שזיכני לזכות את הרבים, שהדברים לתועלת, ובמה אני משיב על זה? אין עוד אחד בעולם שנעשים איתו חסדים כפי שנעשים עמי. ומה אני משיב? ישאלוני האם אני עובד ה' אמיתי. מה אשיב?!" "אין לי מה להשיב?!"... [צדיק כתרמר יפרח, שדמ]

הרגיש כאבים בחזה והפתרון הוא חשבון נפש

יום אחד חש הרב שטיינמן לחץ בחזה. כאילו התכווץ לך, אמר 'יודי' והורה לנכדו היכן כספי הצדקה והיכן הכסף הפרטי. הנכד מיהר והוציק את רופאו האישי, פרופסור ויינברגר, שמיהר והגיע בתוך עשרים דקות. הלה מצא שמצבו הרפואי. ורבוני וישב ברוגע. "מה יש לרב?!", שאל. ענה רבינו: "לפני כשרים דקות חשתי שלא בטוב. היה לחץ בחזה. ערכתי חשבון נפש והבנתי למה זה קרה. שבת בתשובה, וברוך השם הכל עבר". פשוט כל כך, ואופייני כל כך! (מפי השמועה)

מתי יש בכלל אפשרות לסלק תלמיד מהחיידר

פעמים רבות, כאשר התייעצו עם הרב שטיינמן בנוגע לסילוקו של בחור מהישיבה, ברובם ככולם של המקרים הוא שמינע את דעתו ברורה ויצוקה: "לזרוק בחור מהישיבה – זה רק מקלקל יותר! וכי מה הוא יעשה ברחוב חודש ימים?". עוד שגור בפיו של רבנו: "אם מסלקים בחור מהישיבה פשוט הורגים אותו! החפץ חיים לא היה נותן לסלק בחור מהישיבה בשום אופן!". ופעם השיב לשאלה מתי יש לסלק תלמיד מהחיידר: "אינני יודע, אולי שעושה אלף עבירות ביום...".

מרן הרב שטיינמן - כל הזמן חשבון נפש

בעל מכולת שם לב שחסרים לו מדי יום מצרכים, הוא התקין מצלמות וראה אדם גונב מצרכים, בא להתייעץ עם הרב שטיינמן מה לעשות, זה הזכיר לרב את "המצלמות בשמים" בכה הרב עוד מעט אעלה למעלה ויראו לי את הוידאו שלי מה עשיתי מהרשב"ע על כל הטוב שגמל איתי, מה אעשה אז?!

שמירת העיניים של מרן הרב שטיינמן

כשהרב שטיינמן הלך לפגישת השידוכין עם אשתו, היה כולו חרד וירא מאוד כי שמירת העיניים שלו הייתה משהו שאין לשער, היה מקפיד בזה בכל כוחו. ולכן לקח עימו אל הפגישה חבר חסיד שלא הסכים להגיע עד שהרב שטיינמן ממש התחנן אליו שילווח אותו לעזור לו. כשהם הגיעו לבנין הרב שטיינמן הוציא מטפחת לבנה מכיסו וביקשה מחברו לקשור לו אותה חזק על עיניו כיון שאסור להסתכל על אישה שלא למטרת קידושין והוא עדיין איננו יודע אם אכן יישאנה ולכן אין לו שום היתר. וכך נכנס אל הפגישה. לאחר כמה דקות של שיחה הבין הרב שהמשודכת אכן חכמה נבונה יראת ד' וכלילת המעלות ומתאימה למתאפותיו ורק אז הסיר מעיניו את המטפחת.

מרן הרב שטיינמן העושה לשם שמים מצליח

שאלו את מרן הרב שטיינמן זצ"ל לגבי אותם שהקימו מוסדות "לשם שמים" והסתבכו היתכן? וביאר ב"לשם שמים היה מעורב פניות פרטיות ומי שעושה רק לשם שמים שום נזק לא יקרא לו דרגה ב.מכוון והביא כמה דרוגות בזה דרגה א, בלי כוונה לשם שמים כלל דרגה ב.מכוון לשם שמים אבל מערב גם כוונות פרטיות דרגה ג. נקי כולו לשם שמים ואז יש הצלחה גדולה בדבר, וזה סוד הצלחת החפץ חיים שכל ספריו התקבלו מאד בכלל ישראל, כמו כן נהג מרן הרב שטיינמן בדרגה השלישית וזה סוד הצלחתו, למשל במסעו לארצות הברית, מה שהכריע את מרן להמשיך לנסוע אף שהתעלף בבית חולים, היה הישקול שידע בברור שכל מה שנוסע לשם היא לשם שמים בלי שום פניות, כאשר רבי ישראל סלנט היה בצרפת ונפל והיה במצב קשה היה בטוח שיתרפא כי אמר שכל סיבת הימצאותו היא לשם שמים ואין לו שום כוונה לעצמו ואכן הבריא עכ"ל [משכן שילה]

שאיננה מקבלת את דעתו – למרות שהוא פרופסור חשוב ונכבד ממנה ובכל זאת איננה מקבלת את דעתו, ובעיצומו של הכעס רצה לפגוע בה, וברגע האחרון ניצלה ממנו בסיוע השכנים שחילצו אותה מידיו. כשרוחה שבה אליה לאחר הסכנה. פתחה ואמרה: כמה גדולים עיני חכמים שהתריע בי לאמור שאם אין לו יראת שמים זה גובל בפיקוח נפש. כי גינוני בין אדם לחבירו הם עד גבול מסויים עד שהוא חש פגוע, ואז העולם נחרב. "חשבת כי גם אני חכמה, אבל כעת הבנתי שהחכמה אצל חכמי התורה".

תדאג להחזיק תורה ותזכה לישועה גדולה

אברך שזקוק היה לישועה גדולה ניגש לשאל את הרב שטיינמן מה ביכולתו לעשות כדי לזכות בישועת ה'. ענה לו מרן הרב שטיינמן: "אם תסייע במסירות מיוחדת להחזקת תורה תזכה לישועה מיוחדת. ואם אין לך משלך, תקיים גדול המעשה יותר מן העושה". (כלומר: מי שעוזר בהחזקת תורה ומרבה תורה וזכה לשכר עצום).

לעקור של ללא הרדמה - קיבלתי כבוד כה רב, חייבים לאזן אותו בייסורים

רופא השיניים, ד"ר איתן כהן ז"ל סיפר, כשביקש לעשות טיפול שורש, לא הסכים הרב שטיינמן לזריקת הרדמה. אמר: "תן לי כמה דקות שאתרכז באיזה עניין בלימוד, ולא אזוז כל זמן הטיפול". וכשחזר ממסעו בחו"ל, בא אל הרופא וסיפר שיש לו כאב נורא בשן. עשה צילום, והודיע שיש לעקרה. ביקש רבינו שיעקור בלי הרדמה. אמר: "קיבלתי כבוד כה רב, חייבים לאזן אותו בייסורים". וכך עשה. (צדיק כתרמר יפרח, רצג)

לא שווה להפסיד חלק מעולם הבא בשביל קצת כבוד

שמעתי שאחרי שהוא נוכח בכינוס של גביר אחד שעשה מסיבה על כך שהוא תרם פרוייקט לעולם התורה ובכנס פיארו ושברו את הנדיב וכו אז הוא אמר משהו כזה מפי השמועה כמה חבל[אז שוטה] שהאיש מכר את העולם הבא שלו בעבור נזיד עדשים של קרטוב כבוד..

פעם נכנסתי עם בעל צדקה גדול וסיפרתי לר"י שהוא מחזיק תורה גדול.

היום הר"י את עיניו הטהורות ואמר לי: הוא מחזיק תורה!!!!:התורה מחזיקה אותו.

העיד על עצמו פעם למישהו בזה"ל "מעולם לא הייתי חנף".

לא מפסידים מדיבור אמת

הגאון רבי יצחק זילברשטיין, רבה של שכונת רמת אלחנן סיפר, שבישיבת מיר היה בחור מבוגר שהגיע לגיל 35, אך עדיין לא מצא את זיווגו. באחד האומים הציעו לו נערה בת 26. הוא ניגש אל רבי רפאל שמואלביץ זצ"ל ושאל אותו, האם עליו לומר לצד השני את גילו המדויק, או שמא הוא ראשי להפחית מעט מן הגיל, הרב שמואלביץ הבטיח לבחור שהוא ישאל על כך הרב שטיינמן. תשובתו של רבנו הייתה מרתקת: "לבחור הזה יש כבר 'חסרון' אחד והוא הגיל שלו, האם הוא רוצה שיתווסף לו חסרון נוסף כשקרן?!" ולכן הוא המליץ למסור לבחור שגייד את האמת. הבחור אכן אמר את גילו האמיתי, ובסופו של דבר השידוך הסתיים בשעה טובה עם שביירת צלחת. הדבר המעניין הוא, שלאחר האירוסין גלתה הכלה את אוזנו של החתן, שהיא התלבטה מאוד אם לסגור את השידוך והחליטה להכריע בצורה כזו שהיא תשאל אותו על גילו, "ידעתי את גילך" היא הביהרה לו, "ואמרת לעצמי שאם תאמר את האמת ולא תשקר – אתארס איתך. מכיון שאמרת את האמת החלטתי שאתה תהיה חתני".

בעבודת ה' אין לפחד משום אדם

בתחילת שימושו של הגאון רבי יצחק לוינשטיין זצ"ל לפני רבינו, נשלח בשליחות מצוה ועמדו כנגדו אנשים תקיפים. מובן שטענו שכונתם לשם שמים. רפו ידיו, ואמר לו רבינו: "בעבודת ה', אין לפחד מעלה נידף – ויש לדעת, שהאדם אינו יותר מעלה נידף, ולפיכך אין לפחד משום אדם!" וכבדברי הנביא: "מי את ותראי מאנוש ימות, ומבן אדם חציר ינתן!" (ישעיה נ"א, י"ב) [דרשו]

לסמוך במאה אחוז זה לסמוך רק על הקב"ה

באו ושאלו אודות בעיה מסויימת. העלו את שמו של עסקן ציבור נודע ומוכשר, שאלו האם אפשר לסמוך עליו במאה אחוזים שיפתור את הבעיה. ענה רבינו: "במאה אחוזים? -מאה אחוזים זה, שהקדוש ברוך הוא ברא את העולם. מאה אחוזים זו תורה מן השמים. מאה אחוזים ניתן לומר רק על שלושה עשר העיקרים. אך חוץ מזה, שום דבר אינו מאה אחוזים...!" [דרשו]

זוהר הקדוש מתורגם -הלומד תורה לא פוחד מעליונים

ותחנונים ולא פוחד מחלאים רעים, ק"ש על המטה שומרת

פתח רבי שמעון ואמר, מהו (שכתוב ישעיה לח) ויִסֵּב הַזִּקְיָהוּ פְּנֵי אֵל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֵל ה' - בא תְּרַאֶה כְּמַה הוּא הַכֹּחַ הַחֲזָק שֶׁל הַתּוֹרָה וְכַמַּה הוּא עֲלִיּוֹן עַל הַכֹּל. שֶׁכֵּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, לֹא פוֹחַד מֵעֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְלֹא פוֹחַד מִחֲלָאִים רָעִים שֶׁל הָעוֹלָם, מִשּׁוּם שֶׁהוּא אַחוּז בְּעַץ הַחַיִּים וְלוֹמֵד מִמֶּנּוּ בְּכָל יוֹם. שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה מְלַמֵּד אֶת לִלְתָּת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת, תִּלְמֵד אוֹתוֹ עֲצָה אֵיךְ לְשׁוֹב לִפְנֵי רְבוּנוּ לְבַטֵּל אֶת אוֹתָהּ הַגְּזֵרָה. שֶׁאִפְלוּ אִם נִגְזַר עָלָיו שֶׁלֹּא תִּתְבַטֵּל הַגְּזֵרָה הַזֹּאת מִיַּד מִתְבַּטְּלֵת וּמִסְתַּלְקֶת מִמֶּנּוּ וְלֹא שׁוֹרֵה עַל הָאָדָם בְּעוֹלָם הָאֵל. וּמִשּׁוּם כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה לְמִיָּם וְלִילוֹת וְלֹא יִסּוֹר מִמֶּנָּה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (הושע א) וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאִם סָר מִן הַתּוֹרָה אוֹ נִפְרַד מִמֶּנָּה, כָּאֵלוֹ נִפְרַד מֵעַץ הַחַיִּים. בֹּא רֵאֵה עֲצָה לְאָדָם - כִּשְׁהוּא עוֹלָה בְּלִילָה עַל מִטּוֹתוֹ, צָרִיךְ לְקַבֵּל עָלָיו אֶת הַמְּלָכּוֹת שֶׁלְמַעְלָה בְּבֶל שֶׁל הַלְקָדִים לְמִסּוֹר לִפְנֵינוּ אֶת פְּקוּדוֹן נַפְשׁוֹ, וּמִיָּד נְצוֹל מִכֹּחַ הַמְּלָכּוֹת הַרְעוּת וּמִכֹּחַ הַרוּחוֹת הַרְעוּת וְלֹא שׁוֹלְטִים יִשְׁחַ עֲצָה מְאוּמָה הַאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁכְּתוּב (תהלים ח) וְאֲנִי רֵאֵה בְּלִבִּי חֲסָדָךְ אֲבּוֹא בִּיתְךָ אֲשַׁתְּחָה אֵל הַיֵּכָל קִדְשְׁךָ בִּיְרֵאָתְךָ.. הקדמת הזוהר דף יא

זאת חנוכה' הוא כינוי ליום האחרון של חג החנוכה. האדמו"ר ר' ישראל פרידמן מרוזין זצ"ל אמר שמה שצדיק הדור יכול לעפול בראש-השנה וביום כיפור, כל יהודי פשוט יכול לעפול ביזאת חנוכה'. דוד המלך ע"ה כתב (בזאת נדעתי כי הפצת בי כי לא ירע אגבי עלי תהילים מא, יב). רבותינו ביארו כי ביזאת חנוכה' אפשר לראות את הניסים והנפלאות שעושה הבורא יתברך להרחיק מעלינו כל צר ואויב. סגולה נפלאה להניצל מכל האויבים והמקטרגים בשנה זו היא לשמור בכל לילה את הפתילות של נרות חנוכה ובלילה האחרון, אחרי שהפתילות כבו, יקח את כל הפתילות של שמונת הימים וישרוף אותן עם שאר השמן שנשאר. האח נפשו, מערכת ח אות ג. הגאון מוילנה כתב שיום 'זאת חנוכה' הוא כקדושת יום הכיפורים. סגולה בימי חנוכה להתפלל לזכות בזרע של קיימא וימים אלו מסוגלים לפרי בטן ובמיוחד ביום השמיני

שאלה: האם סופגניה דינה כתבשיל שצריך שגם יטגון את הסופגניה יהודי או שדינה כפת שמספיק שידליק את היהודי כמו בפת ואת הטיוגון יעשה הגוי **תשובה:** בשו"ת יחוה דעת חלק ה סימן נג כתב שבסופגניה אפשר רק להדליק את האש ויטגון את הסופגניה. והטעם הוא משום שפק ספקא ספק שמא הלכה כדברי הרמ"א שמתיר לא רק בפת שמספיק רק להדליק את האש אבל בתבשיל מספיק להדליק את האש ואף שמרן פסק לגבי תבשיל דלא כהרמ"א אלא בעי נמי בתבשיל שהיהודי יניח את הסיר על האש ולא מספיק רק להדליק את התנור לגבי ספק ספקא מצרפים ספק זה ע"ש ועוד ספק שמא סופגניה דינה כפת כיון שבלילתה עבה וברכתה המוציא וברכת המזון וממלא דינה כפת ועוד ספק, להלכה אנו פוסקים שכל שברכתו מזוונות כגון קרוסון אם קובעים עליו סעודה מברך ברכת המזון אזי דינו כפת לענין בישולי גויים שמספיק רק להדליק את התנור ולכן שמא הלכה שאף שנאמר שדינה כפת הבאה בכסנין קובע אם קובע עליה סעודה בירך ברכת המזון אמנם להלכה אנו נוקטים שגם אם אוכל שיעור סעודה על סופגניה לא מברך ברכת המזון אלא רק על המחיה ממל מקום מצרפת סברה זו להקל ועוד יש ספק שמא גוי שמבשל בבית ישראל אין דין בישולי עכום ואף שמרן לא פסק כך מכל מקום גם זה מצטרף להחיר ועוד שמא הלכה כפרי חדש שסובר שכל שאינו בה ללפת את הפת אין בו משום בישולי גויים

לא להביא את עצמו לידי נסיון

מספיק שהיה עוצם עיניו או מניח בד על עיניו וני"ל משום שראה רבי מתיא בן חרש שכל עוד ואינו מסמא את עיניו הוא מביא את עצמו לידי נסיון כעין מה שגמי' אומרת אם יש דרך אחרת רשע הוא ומדובר בוודאי שאינו מסתכל על הנשים בזמן שהולך בדרך הקצרה מכל מקום מקרי רשע שמביא עצמו לידי נסיון והוא הדין לגבי ר' מתיא בן חרש הוא הרגיש בפנשו לפי דרגתו הגבוהה שכל זמן שאינו מסמא את עיניו הוא ממשיך על עצמו את הנסיון ורק שכשמסמא את עיניו יינטל ממנו הנסיון

וראים ממעשה זה שרבי מתיא בן חרש העדיף להישאר סומא ב"מ כל ימיו לסבול כל ימיו יסורים [חז"ל אמרו שסומא חשוב כמת] ובלבד שלא יכשל בשמירת עיניו (כשסמא את עיניו לא ידע שהמלאך יבא לרפואתו ואף לא רצה תחילה להתרפאות) ובלבד שלא ייכשל בהרהור בעירה ורק אחרי שהקב"ה הבטיח לו שלא יישלם בו יצר הרע והסכים להתרפאות, מדרגות שאינם בהשגה, **דבר זה מלמדנו כמה אדם צריך לברוח מניסיון ולא להביא את עצמו לידי נסיון**

הבא אלעזר שאל את מרן הרב עובדיה במה זכה שכל בניו תלמדי חכמים אמרו לו בזכות שמירת העינים, וכן הרב כדורי אמר שזכה [כידוע הרב כדורי זצוק"ל היה בעל רוח הקודש ור"פא אדם שהוא צמח בארגנטיה ובעקבות זאת כל מי ששהה בבית חולים עם אותו צמח חלה התקדמות גדולה ברפואתו עד שמעשה זה הגיע לתקשורת שם וכן היו עם הרב אין ספור מעשה ניסים] לכך בזכות שמרן מאוד את עיניו תוך ויתור על דברים החשובים לו מאד וכן בבא אלעזר זכה בזכות שמירת העינים

אחת הסגולות של אדם ששומר על עיניו היא להעביר מקלות מניו ומאנשי ביתו כמוכא בספר תהלים (תהלים פרק ק"ט) העבר עיני מראות שוא בדרךך חגיגי.

ופרש האינו עירא שם כי חיי האדם יארכו אם לא ילך אחר עיניו ע"כ. ולכן פשיט חלי יבקשו מתאדם קרוב שישמר על העינים באופן מיוחד ויתפלא שהיכות ועמד לתועיל לרפואת החולה. ויראה לשיעור. וכל שכן שהחולה בעצמו שגושה בן הזכות גדולה יותר ולכן חשוב ביותר שלא להסתפל על מראות שוא של נשים כדי שתועיל הזכות לרפואה ולקיים ארפכים לו ולבני ביתו.

ואמרו במדרש (ילקוט שמעוני משלי רמז תכה) שמי ששומר עצמו ועוצם עיניו מראות ברע, אומר הקדוש ברוך הוא, הדין דידי: פירוש הקב"ה אומר אדם זה שייך אלי הוא עובד ה' **הרב החסיד רבי יעקב מוצפי זצ"ל התיר לנסוע במונית במקום באוטובוס בעבור שמירת העינים, ולשלם ההפרש מכספי מעשר. עד כמה חש הרב בשמירת העינים**

וכתב בספר "טהרת הקודש" (חלק א' מאמר "שמירת עינים" פרק ד') וזה לשונו: והנה יש פלוגתא במקובלים האם צדיק סתם הנוטר ברית, או רק במי שבא מעשה לידו כעין נסיון יוסף הצדיק. והגם שנמנו וגמרו שסתם נוטר הברית אקרי גם כן צדיק וכתב שם שאם בא לידו נסיון נקרא אסורה ועוצם עיניו וזכה לאור עצום ולכל הדעות שקרא אז צדיק. יהודי צריך תמיד, בכל מקום, ובכל מצב, ובכל זמן, להציב לנגד עיניו, סימן של 5 אותיות: ס', ע', פ', צ', ק', כלומר:

"סמ"ך - אם האדם נזהר לסגור ב"מעגל סגור", כמו האות סמ"ך, שסגורה מכל צדדיה. ואת מה הוא סוגר? "עין" - את העינים הוא סוגר - בזמן שיש מראות אסורות. "פה" - וגם את פיו, הוא סוגר ולא מדבר דיבורים אסורים. אז מה שכרו? "צדיק" - הוא נקרא צדיק! "ק" - וגם קדוש!! זוכה לאות ש,ת, דהיינו אות שין-שאלתו ובקשתו מהקב"ה שתקבל שהיא האות תו

מי ששומר את עיניו וזוהי סגולה לזכרון כך אמר הרב שמעון שקאפ שנאמר לא תתור אחרי לבבכם ולא אחרי עיניכם וזכרתם דהיינו סגולה לזכרון לשמור את עיניו בכל מחיר ויש סיפורים על אברכים ששמרו מאד עיניהם וזכרו את כל מה שלמדו בבהירות עצומה

יעזוב בגדו אצלה וינסו ויצא החוצה **הגאון הרב חיים שמואלביץ** זצ"ל בספרו שיחות מוסר שואל מדוע השאיר יוסף את הבגד אצלה הרי בקלות יכל לקחת הבגד ממנה **ומתורץ** שכדי לקחת את הבגד הוא גורם לעצמו לעוד שניה של ניסיון וזה יוסף לא היה מוכן כיון שרצה לברוח כל עוד נפשו בו מניסיון ולו מניסיון הקטן ביותר מכיון שכשהקב"ה מביא ניסיון על האדם הוא נותן לו גם את הכוחות לעמוד בניסיון אבל אם האדם מביא על עצמו את הנסיון אזי לא מחויב שיקבל גם את הסייעתא דשמיא לעמוד בניסיון ולכן כשיוסף נאבק על הבגד עכשיו הוא גורם לעצמו להמשיך את הנסיון ולא הקב"ה הוא זה שמנסהו, ויוסף פחד שעל המאבק הזה לקבל הבגד הוא המביא לעצמו ניסיון ולכן לא רצה להיאבק על הבגד שלא להביא על עצמו ניסיון ולו הקל ביותר כיון שאז לא מובטח לו שיקבל את הסייעתא דשמיא לעמוד בניסיון.

אנו מתפללים כל בוקר בברכות השחר ואל תביאנו לידי ניסיון כל שכן שאם יביא האדם עצמו את עצמו לידי ניסיון **מובא במסכת (בבא בתרא דף נו:):** "ועוצם עיניו מראות ברע" **א"ר** חייא בר אבא זה שאין מסתכל בנשים בשעה שמכבסות על גב הנהר שאז הם אינם מספיק צנועות בגלל הכביסה שמכבסות, שואלת הגמרא איך מדובר אם יש דרך אחרת לעבור רשע הוא, ואם אין דרך אחרת רק משם אנוס הוא מתרצת הגמרא שאין דרך אחרת למרות זאת צריך לאנוס את עצמו ולעצום את עיניו ולא להסתכל

וראים דודאי שאינו מסתכל כשעובר בדרך הקצרה למרות זאת נקרא רשע אם יש לו דרך ארוכה שאינו הולך בה משום שמביא את עצמו לידי ניסיון

מובא בילקוט שמעוני (תורה פרשת ויחי רמז קסא) וז"ל בן פורת יוסף מלמד שאין עין הרע שולטת בזרעו של יוסף (כיון ששמר את עיניו לא שלטה בו עין הרע מידה כנגד מידה מכאן רואים שהשומר את עיניו שמור מעין הרע), בנות צעדה עלי שור שהיו המצריות בנות מלכים מבקשים לראות פני יוסף ולא תלה עיניו באחת מהן ולא הרבה באחת מהן לכך זכה לירש שני עולמים **מעשה בר' מתיא** בן חרש שהיה יושב בבית המדרש ועוסק בתורה והיה זיו פניו דומה לחמה וקולטת פניו דומה למלאכי השרת שמימיו לא נשא עיניו לאשה בעולם פעם אחד עבר שטן ונתקנא בו אמר אפשר אדם כמו זה לא חטא אמר לפני הקב"ה רבש"ע רבי מתיא בן חרש מה הוא לפניך אמר לו צדיק גמור הוא,

אמר לפניו תן לי רשות ואסיתנו א"ל אין אתה יכול לו אף על פי כן אמר לו לך, נדמה לו (השטן) כאשה יפה שלא הייתה כדמותה מעולם מימות נעמה אחות תובל קין שטעו בה מלאכי השרת שנאמר ויראו בני האלהים את נשות האדם עמד לפניו כיון שראה אותו הפך פניו ונתן לאחרי, שוב בא ועמד לו על צד שמאלו הפך פניו לצד ימין היה מתהפך לו מכל צד. אמר מתיא רביא אני שמא יתגבר עלי יצר הרע ויחטיאני מה עשה אותו צדיק ומסמר לאותו תלמיד שהיה משרת לפניו א"ל לך והבא לי אש ומסמר הביא לו מסמרין ונתנום בעיניו

כיון שראה השטן כך נזדעזע ונפל לאחוריו. [אפילו השטן הזדעזע ממסירות נפשו בשמירת עיניו] באותה שעה קרא הקב"ה לרפאל א"ל לך לרפא את רבי מתיא בן חרש. בא ועמד לפניו (לפני רבי מתיא) אמר לו מי אתה אמר לו אני הוא רפאל ששלחני הקב"ה לרפאות את עיניך אמר לו הניחני מה שהיה היה, [רואים מפה גם לאחר שעבר הנסיון הוא מוכן לחיות כל ימיו כסומא] חזר לפני הקב"ה אמר לפניו רבונו של עולם כך וכך אמר לי מתיא אמר לו לך ואומר לו אני ערב שלא יישלם בו יצר הרע. מיד רפא אותו. מכאן אמרו חכמים על מי שאינו מסתכל בנשים על אחת כמה וכמה באשת חברו אין יצה"ר שולט בו ע"כ (הגמרא אומרת בתענית ה: שיש קבלה מדור לדור שאין יצר שולט רק במה שעיניו רואות ויש לשאול מדוע ראה צורך לסמות עיניו

רמז לחנוכה מפרשת המנורה כתב החיד"א (בספר פני דוד), כתוב בפרשת תצווה "ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור להעלות נר תמיד". הפסוק הזה רומז בענין חנוכה בר"ת. ובהשמד יונים קבעו חנוכה וכל איש לא יחסר כל שמנה מהדלקת נרות זרע ישראל תהיו זריזים כלכם כאשר תדליקו יהיה תלוי למעלה מהנרות אור ובו ראו למצות המהדרין עשו להדליק תדיר נרות תהיינה יחד מ"ד: **רבה לפני שלימד לחכמים אמר מילתא דבדיחותא ובדחי רבנן לסוף ישב באימה ופתח בסוגיא [שבת ל:]**

מי שביד אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרן דוד ושלמה הוא יברך וישמור וינצור ויעזור ויזכור ויצלח את כל התורמים היקרים ובני ביתם: התורמים לכולל יום כולל ליל ששי, כוללי בין הזמנים, ועוד, ולעולן השבועי. מלך מלכי המלכים ברחמי ישרם ויחיים מכל צרה ונוק יצילם יגיבה כוכב מערכתם ובכל אשר יפנו ישכילו וכל אשר יישו יצלחו ויבטל הא-ל מעליהם כל גזירות קשות ורעות ויגורו עליהם ויבטלו טובות וברכות מרובות, וזכות התורה תגן בעדם וימלא כל משאלות ליבם לטובה, לחיים טובים ומנוחלים, [ולעילוי נשמת: כמסו בן סבירסה, משה חיים בן סבירסה, יורם בן זילו] ויסיר כל מחלה וכל דבר רע ויהיה תמיד שמחים ומאושרים

"מלחמת הרבות ברזל" גימטריה 1373 הפסוקים הלחן גימטריה - 1373 הפסוק בישעיהו פרק ס' יב, **ה' ה' ה' והממלכה אשר לא יעבדו יאבדו והגוים קרי יחריבו:** וכן הפסוק בתהילים פרק ע', ב, **א-לוה-ים להצילני י-ה-ו-ה לעזרתי חושה**

העולן מוקדש להצלחת היונות ושילת חדד ובני ביתם: שה' יתברך יצלחם במאד מאד ויזכם בקרוב ממש לפי בטן ויתקיים בהם הפסוק ומלא' כל מי משאלותך וכן הפסוק והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פרוי יתן בעתו וכל אשר יעשה יצליח ויזכו לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה